

Żeby Polska Była Polską – Jan Pietrzak

Z głębi dziejów, z krain mrocznych
Puszcz odwiecznych, pól i stepów
Nasz rodowód, nasz początek
Hen, od Piasta, Kraka, Lecha
Długi łańcuch ludzkich istnień
Połączonych myślą prostą
Żeby Polska, żeby Polska
Żeby Polska była Polską
Żeby Polska, żeby Polska
Żeby Polska była Polską

Wtedy, kiedy los nieznany
Rozsypywał nas po kątach
Kiedy obce wiatry gnały
Obce orły na proporcach
Przy ogniskach wybuchała
Niezmierzona nuta swojska
Żeby Polska, żeby Polska
Żeby Polska była Polską
Żeby Polska, żeby Polska
Żeby Polska była Polską

Zrzucał uczeń portret cara
Ksiądz Ściegienny wznosił modły
Opatrywał wóz Drzymała
Dumne wiersze pisał Norwid
I kto szablę mógł utrzymać
Ten formował legion, wojsko
Żeby Polska, żeby Polska
Żeby Polska była Polską
Żeby Polska, żeby Polska
Żeby Polska była Polską

Matki, żony w mrocznych izbach
Wyszywały na sztandarach
Hasło: Honor i Ojczyzna

I ruszała w pole wiara
I ruszała wiara w pole
Od Chicago do Tobolska
Żeby Polska, żeby Polska
Żeby Polska była Polską
Żeby Polska, żeby Polska
Żeby Polska była Polską

Żeby Polska, żeby Polska
Żeby Polska była Polską
Żeby Polska, żeby Polska
Żeby Polska była Polską

Słowa: PIETRZAK JAN

Muzyka: KORCZ WŁODZIMIERZ KAZIMIERZ

Rok wydania: 1976